

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 19, Nowy Exodus, Część 2

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 19, Nowy Exodus, część 2.

Przyjrzelśmy się więc znaczeniu motywu Exodusu w Starym Testamencie jako swoistej definiującej lub identyfikującej cechy ludu Bożego, tych, których Bóg uratował i wyzwolił jako swój lud w pierwszym Exodusie.

Ale zobaczyliśmy, że znaczenie Exodusu faktycznie skłania proroków Starego Testamentu do postrzegania Bożego wyzwolenia i zbawienia swojego ludu w przyszłości jako nowego Exodusu wzorowanego na pierwszym. Zaczynamy przyglądać się temu, jak pisarze Nowego Testamentu, zwłaszcza w Ewangeliach, przedstawiają, podejmują zarówno motywy Exodusu, jak i Nowego Exodusu, i zaczynają przedstawiać Jezusa jako spełniającego prorocze oczekiwania nowego Exodusu. Przyjrzelśmy się w szczególności Ewangelii Mateusza i bardzo krótko Markowi. Są inne teksty, na które moglibyśmy wskazać i omówić, ale nie zrobimy tego w tych.

Ale chcę przejść do innych tekstów. Możemy również wspomnieć o Ewangelii Łukasza. Przyjrzymy się przykładowi z każdej z Ewangelii, ale możemy wspomnieć o Ewangelii Łukasza i Łukasza rozdział 4 i wersety 16 i następane, na samym początku postugi Jezusa, zaczynając od wersetu 16.

więc , Jezus, poszedł do Nazaretu, gdzie się wychował, a w szabat wszedł do synagogi, jak to miał w zwyczaju. Wstał, aby czytać, i podano mu zwój proroka Izajasza. Rozwinąwszy go, znalazł miejsce, gdzie jest napisane: Duch Pański spoczywa na mnie, ponieważ namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim.

On posłał mnie, abym głosił wolność jeńcom i odzyskanie wzroku dla niewidomych, abym uwolnił uciśnionych i abym głosił rok łaski Pana. Teraz raz jeszcze, chociaż słowo lub część jasnego języka Wyjścia, które widzieliśmy w niektórych innych tekstach Izajasza, nie ma tutaj, w tym samym czasie ten język Jezusa przynoszącego uwolnienie jeńcom, ten język Jezusa przynoszącego zbawienie ludziom, który pochodzi wprost z Izajasza rozdział 61 i wersety 1 i 2, myślę, że przynajmniej pośrednio umieszcza to zbawienie, które Jezus przynosi w Łukasza 4 w kontekście Nowego Wyjścia. Jak powiedzieliśmy, szczególnie 40 do 55, ale 40 do 66 Księgi Izajasza , najczęstszym motywem jest Nowy Wyjście.

Często, gdy autorzy Nowego Testamentu nawiązują do fragmentów lub cytatów z fragmentów tekstów Starego Testamentu, teksty te przynoszą ze sobą szerszy kontekst cytatu. Tak więc prawdopodobnie powinniśmy czytać rozdział 61 Księgi Izajasza w świetle szerszej koncepcji przywrócenia, którą przedstawia jako Nowy Exodus. Tak więc, Jezus uwalniający ludzi z niewoli i przynoszący zbawienie uciśnionym powinien być prawdopodobnie postrzegany jako część motywu Nowego Exodusu Izajasza, tak że nawet Łukasz przedstawia Jezusa jako przynoszącego Nowy Exodus.

Jana rozdział 6, wersety 25 i następne, gdzie Jezus Chrystus jest przedstawiony jako chleb życia, który jest zapowiedziany w sposób, w jaki Bóg posłał do swego ludu Izraela, który posłał do swego ludu z nieba. Tak więc Jezus mówi, kiedy go znaleźli, lub słowa Jana zaczynające się od wersetu 25 Jana 6, kiedy go znaleźli, Jezusa, po drugiej stronie jeziora, zapytali go, Rabbi, kiedy tu przybyłeś? Jezus odpowiedział, zaprawdę, powiadam wam, szukacie mnie nie dlatego, że widzieliście znaki, które uczyniłem, ale dlatego, że jedliście chleby i nasyciliście się. Zajmujcie się nie pokarmem, który się psuje, ale pokarmem, który trwa na życie wieczne, który wam da Syn Człowieczy.

Ponieważ na Nim Bóg Ojciec umieścił pieczęć aprobaty. Następnie zapytali Go, co musimy czynić, aby wykonywać dzieła, których wymaga Bóg. Jezus odpowiedział, że dziełem Boga jest wierzyć w Niego, w Tego, którego posłał. Zapytali Go więc, jaki znak byś dał, abyśmy mogli go zobaczyć i uwierzyć Tobie? Co zrobisz? Nasi przodkowie jedli mannę na pustyni.

Jak napisano, dał im chleb z nieba do jedzenia. Wtedy Jezus rzekł do nich: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Nie Mojżesz dał wam chleb z nieba, ale Ojciec mój daje wam prawdziwy chleb z nieba. Albowiem chleb z nieba jest chlebem, który zstępuje z nieba i daje życie światu.

Panie, powiedzieli, dawaj nam zawsze tego chleba. Wtedy Jezus powiedział: Ja jestem chlebem życia. Kto do mnie przychodzi, nie będzie głodny, a kto we mnie wierzy, nigdy nie będzie pragnął.

Po raz kolejny, w tym tekście jest wiele szczegółów, które domagają się omówienia, ale jedyną rzeczą, którą chcę, abyście zauważyli, jest związek Jana z manną, którą Bóg dał ludziom na pustyni, a teraz z prawdziwym chlebem, którym jest Jezus, który przychodzi z nieba i który teraz Bóg daje swojemu ludowi. Tak więc, myślę, że Jan ponownie przywołuje motyw Wyjścia. W ten sam sposób, w jaki Bóg zaopatrywał swój lud w pierwszym Wyjściu z manną, gdy wędrowali przez pustynię po wyzwoleniu z Egiptu, w ten sam sposób teraz Bóg zaopatruje swój lud poprzez Jezusa, będącego symbolem życia zapowiedzianym w mannie, którą Bóg dał swojemu ludowi z nieba.

Również Wieczerza Pańska, bez odwoływania się do żadnego konkretnego tekstu, ale ewangelie synoptyczne są zgodne z Paschą, którą Jezus obchodzi tuż przed swoją śmiercią, procesem i śmiercią. Pod koniec ewangelii ewangelie przedstawiają Jezusa dzielącego się wieczerzą, posiłkiem, który ustanawia i inauguruje ze swoimi uczniami, co ciekawe, znajduje się w kontekście posiłku paschalnego, który miał upamiętnić wyjście z Egiptu. I teraz ponownie, jeśli możesz, przejdź do 1 Koryntian 11, gdzie Paweł cytuje słowa Jezusa w odniesieniu do nowego przymierza.

Ale jasne jest, że udział Kościoła w Wieczerzy Pańskiej, posiłku komunijnym lub Eucharystii, czy jakkolwiek chcesz to nazwać, ma na celu upamiętnienie i przypomnienie Bożego aktu zbawienia w taki sam sposób, w jaki posiłek paschalny miał na celu przypomnienie Bożego aktu zbawienia Jego ludu podczas pierwszego Wyjścia. Więc prawdopodobnie nawet Wieczerzę Pańską należy rozumieć jako część nowego motywu Wyjścia. Tak więc w całych ewangeliach Jezus wydaje się wprowadzać nowe zbawienie Wyjścia, jak obiecali prorocy i jako ostateczny wyraz i wypełnienie pierwotnego Wyjścia, podczas którego Bóg wyprowadził swój lud z Egiptu.

Tak więc Jezus, ewangeliści w pewnym stopniu, wyraźniej u Mateusza i Marka przedstawiają Jezusa jako wypełniającego nowe zbawienie Exodusu, które prorocy tekst, zwłaszcza Izajasz, obiecywał. Tak więc sam Jezus dokonuje nowego Exodusu. Nie wdając się w żadne szczegóły, profesor Nowego Testamentu w Trinity Evangelical Divinity School w Chicago, Illinois, w Stanach Zjednoczonych, David Powell, argumentował w książce, że rozdziały Izajasza 42-55 odgrywają kluczową rolę w Dziejach Apostolskich i historii wczesnego kościoła w Dziejach Apostolskich.

A Powell, podobnie jak Ricky Watts zrobił to dla Marka, David Powell robi to dla Dziejów Apostolskich. Zwraca uwagę na liczne aluzje do Izajasza w Dziejach Apostolskich. Tak więc, nie chodzi tylko o to, że Dzieje Apostolskie rozwijają motyw Wyjścia bardziej ogólnie, ale szczególnie rozwijają motyw Wyjścia Izajasza od 40 do 55.

Więc jeśli chcesz kontynuować wątek Exodusu w Dziejach Apostolskich, David Powell oddał nam przysługę, argumentując, raz jeszcze, raz jeszcze, czy uważasz, że jest to główny motyw, czy jest to przynajmniej jeden z dominujących motywów i sposób, w jaki zbawienie i ruch wczesnego kościoła oraz wzrost i rozprzestrzenianie się ewangelii są postrzegane w Dziejach Apostolskich jako nowy Exodus, który jest wypełnieniem nowego Exodusu z Izajasza rozdział 40 i następne. Więc nawet Dzieje Apostolskie wydają się, w wielu miejscach, rezonować z językiem Exodusu i motywami Exodusu z Księgi Izajasza. Teraz, przechodząc do literatury Pawła i tekstu Pawła, raz po raz Paweł przedstawia zbawienie w kategoriach odkupienia z niewoli, to znaczy wyzwolenia z grzechu i jego władzy nad nami.

Ale robi to w wielu kontekstach i wydaje się, że robi to w kontekście motywu Exodusu. Tak więc na przykład, aby ponownie podążać za kanoniczną kolejnością listów Pawła, zaczynając od Rzymian rozdział 8, i raz jeszcze, jest prawdopodobnie wiele tekstów, do których moglibyśmy się odwołać, ale Rzymian rozdział 8, i przeczytam pierwsze kilka wersetów, a następnie przejdę do wersetów od 12 do 17 Rzymian rozdziału 8. W rzeczywistości, niezależnie od tego, czy w pełni się z nim zgadzamy, czy nie, NT Wright argumentował, że cały Exodus i historia Izraela do Exodusu leżą u podstaw rozdziałów od 6 do 8 w całości, więc znajduje wiele nowego języka Exodusu w rozdziale 8. Ale zaczynając od wersetu 1 rozdziału 8 Rzymian, Dlatego też nie ma teraz żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, ponieważ prawo Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, uwolniło cię od prawa grzechu i śmierci. Albowiem to, czego Prawo nie mogło dokonać, gdyż było słabe z powodu ciała, uczynił Bóg przez posłanie swego Syna w podobieństwie grzesznego ciała jako ofiary za grzech.

Ale potem wersety od 12 do 17: Dlatego, bracia i siostry, jesteśmy zobowiązani, ale nie do ciała, aby według niego żyć. Bo jeśli żyjecie według ciała, umrzecie; ale jeśli Duchem uśmiercacie uczynki ciała, będziecie żyli. Bo ci, którzy są prowadzeni przez Ducha Bożego, są dziećmi Bożymi.

I to byłby pierwszy element motywu Exodusu, który jest prowadzony tak, jak Izraelici byli prowadzeni przez pustynię. Teraz lud Boży jest prowadzony przez Ducha Bożego. Werset 15: Duch, którego otrzymaliście, nie czyni was niewolnikami, abyście znowu żyli w strachu.

Raczej Duch, który otrzymaliście, sprawił, że zostaliście przybrani do synostwa. I przez Niego wołamy: Abba, Ojciec. Sam Duch świadczy z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi lub synami Bożymi.

Teraz, jeśli jesteśmy dziećmi, to jesteśmy dziedzicami, dziedzicami Boga i współdziedzicami Chrystusa, jeśli rzeczywiście uczestniczymy w Jego cierpieniu, abyśmy mogli również uczestniczyć w Jego chwale. Teraz zauważ, oprócz tematu bycia prowadzonym przez Ducha, kontrastujący język między niewolnictwem a synami lub dziećmi. Tak więc, w ten sam sposób, w jaki Izraelici byli zniewoleni w Egipcie, w niewoli Egiptu, teraz lud Boży jest opisany jako w niewoli i niewoli grzechu. Są niewolnikami, ale teraz zostali uratowani i wyzwoleni, aby stać się pełnoprawnymi synami lub pełnoprawnymi dziećmi, ponownie odzwierciedlając być może język synostwa, który sięga nawet do Księgi Wyjścia, rozdział 4, gdzie Izrael był synem Bożym.

Następnie Izrael zostaje wyzwolony z niewoli i w pewnym sensie adoptowany jako dzieci Boże, adoptowany jako synowie Boży, w przymierzu z Nim. Tak więc ten ruch, który znajdujemy w rozdziale 8 Listu do Rzymian, wersetach od 12 do 17, niewolnictwa wobec dzieci i bycia prowadzonym przez Ducha Bożego,

prawdopodobnie ma odzwierciedlać język Wyjścia. Rozdział 4 Listu do Galatów, ponownie, aby poruszać się w porządku kanonicznym, rozdział 4 Listu do Galatów i wersety od 3 do 8, i chcę, abyście ponownie zauważyli język odkupienia, język odkupienia z niewoli, stawania się synami, który wszystko odzwierciedla obrazowość Wyjścia lub język Wyjścia wyzwolenia z niewoli, a następnie stania się synami Bożymi, bycia adoptowanym jako synowie w przymierzu z Bogiem.

Tak więc werset 3, również gdy byliśmy nieletni, byliśmy w niewoli pod żywiołowymi duchowymi siłami świata. Tak więc Paweł teraz widzi ludzi nie w niewoli obcego, uciskającego narodu, chociaż mogliby być, ale teraz w niewoli grzechu, niewoli szatana i zła, od których muszą zostać uwolnieni. Tak samo, gdy byliście nieletni, byliśmy w, byliśmy w niewoli pod żywiołowymi duchowymi siłami świata.

Ale gdy nadeszła pełnia czasu, Bóg posłał swego syna, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod prawem, aby wykupił tych, którzy podlegali prawu, abyśmy mogli otrzymać przybrane synostwo. Ponieważ znowu, w języku podobnym i przypominającym Rzymian 8, ponieważ jesteście jego synami, Bóg posłał Ducha swego Syna do naszych serc, Ducha, który woła Abba Ojczy. A więc nie jesteś już niewolnikiem, ale jesteś dzieckiem lub synem Bożym.

A ponieważ jesteś jego dzieckiem lub synem, Bóg uczynił cię także dziedzicem. Tak więc raz jeszcze, tym językiem byliśmy w niewoli, Bóg odkupił nas i uratował nas od tego, aby stać się jego synami, jego dziećmi jako adoptowanymi synami. I z tego powodu również jego dziedzicami.

Być może język dziedziczenia ponownie przypomina o dziedziczeniu ziemi, które można znaleźć w Starym Testamencie. Inny tekst, Kolosan rozdział 1, to tekst, który już czytaliśmy, ale jest kluczowy, aby przeczytać go ponownie w związku z tematem Nowego Exodusa. Kolosan rozdział 1 i wersety 12 i 13.

I składajcie wdzięczne, radosne podziękowania Ojcu, który was uzdolnił do udziału w dziedzictwie jego świętych lub ludu świętego w królestwie światłości, które rezonuje ze wszystkimi rodzajami języka Starego Testamentu. Werset 13, ponieważ wybawił nas spod władzy ciemności i wprowadził do królestwa syna swojej miłości, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Tak więc raz jeszcze, ten język bycia wybawionym z jednego panowania i przeniesionym do innego, przypominający ruch Exodusa, bycia wybawionym z ucisku i teraz przeniesionym do królestwa Bożego.

Ale potem, opisując to jako akt odkupienia, myślę, że jasno łączy to z Exodusem, który następnie przynosi odpuszczenie grzechów. W rzeczywistości, jako rodzaj kolejnego przypisu do tego, jeśli moim zdaniem, lub jeśli to prawda, a moim zdaniem tak jest, fałszywi nauczyciele, do których Paweł zwraca się lub z którymi walczy w Liście do Kolosan, są ruchem w judaizmie, byłoby jeszcze bardziej znaczące, że autor sugeruje, że jego czytelnicy teraz, jego czytelnicy poganie, już uczestniczyli w nowym

Exodusie i nie muszą być przyciągani ani być częścią tego żydowskiego ruchu, który moim zdaniem leży za nauką, z którą Paweł walczy w Liście do Kolosan. Więc teraz przeszli Exodus, zostali wyzwoleni z ucisku, królestwa ciemności, zostali teraz przeniesieni do królestwa Bożego, do królestwa syna Bożego, a to jest opisane jako akt odkupienia, a to jest odkupienie lub wyzwolenie z ucisku pod grzechem.

Możliwe jest również, że powinniśmy zrozumieć inny język odkupienia. Porozmawiamy więcej o odkupieniu, gdy omówimy biblijny temat teologiczny zbawienia. Ale możliwe jest również, że powinniśmy zrozumieć część innego języka odkupienia u Pawła jako ostatecznie mającą, przynajmniej domyślnie, swoje tło w Wyjściu.

Tak więc w Liście do Efezjan, rozdział 1, werset 7, gdzie Paweł opisuje błogosławieństwa, które mamy dzięki temu, że mamy Boga jako naszego ojca, w wersecie 7 mówi, że w Nim, w Chrystusie, mamy odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie grzechów. A potem werset 14, w odniesieniu do Ducha Świętego, który jest naszą pieczęcią, który jest depozytem gwarantującym nasze dziedzictwo aż do odkupienia tych, którzy są własnością Boga. Język odkupienia znajdziesz w Liście do Rzymian, rozdział 3, a szczególnie werset 24, w rozdziale 3, werset 24, werset 23 mówi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej, a wszyscy są usprawiedliwieni darmo z Jego łaski przez odkupienie, które przyszło przez Chrystusa Jezusa.

Tak więc język odkupienia może również odzwierciedlać i przyjmować obrazowość Exodusu, Exodus jako odkupienie, Bóg odkupujący i wyzwalający i uwalniający swój lud z Egiptu. W centrum znaczenia odkupienia jest właśnie to, uwolnienie lub zakup, uwolnienie od, wyzwolenie od. Przyjrzyjmy się temu językowi bardziej, gdy omówimy, jak powiedziałem, teologiczny temat zbawienia.

U Pawła inne możliwe, albo kilka z nich, myślę, że dość jasne, ale inne możliwe powiązania z Exodusem. 1 Koryntian rozdział 5 i werset 7, 1 Koryntian 5, 7. Cofnę się i przeczytam 6. Niedobrze się chełpicie. Czy nie wiecie, że odrobina kwasu zakwasza całe ciasto? Wyrzucicie stary kwas, abyście mogli stać się nowym, praśnym ciastem, jakim naprawdę jesteście.

Dla Chrystusa nasz baranek paschalny został złożony w ofierze. Tak więc teraz śmierć Chrystusa na krzyżu za grzechy jego ludu jest postrzegana jako, w kontekście ofiarnego baranka, baranka paschalnego, nie byle jaka ofiara, ale bardziej konkretnie, łączy ją z barankiem paschalnym i ofiarą paschalną. Tak więc raz jeszcze, śmierć Jezusa na krzyżu inauguruje nowy Exodus, a śmierć samego Jezusa jest śmiercią baranka paschalnego.

Inny tekst, który czytaliśmy kilka razy, prawdopodobnie również zakłada nowy Exodus, ponieważ kilka tekstów wydaje się być w kontekście tego, a mianowicie 2

Koryntian rozdział 6. 2 Koryntian rozdział 6, wersety 16 i 17. Werset 16, jaka jest zgoda między świątynią Boga a bożkami? Bo jesteśmy świątynią Boga żywego. Jak powiedział Bóg, będę mieszkał z nimi i będę się przechadzał pośród nich, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

To tekst pochodzący z rozdziału 37 Księgi Ezechiela, ale wydaje się być również powiązany z rozdziałem 26 Księgi Kapłańskiej, który pojawia się pod koniec obietnicy Boga wyprowadzenia ludu z Egiptu i ustanowienia jego mieszkania lub sanktuarium pośród jego ludu. Wyjścia rozdział 15 i werset 17. I teraz możemy zasugerować, że Bóg ustanowił swoje nowe mieszkanie Exodusu.

Celem jego nowego Exodusu jest doprowadzenie jego ludu do ustanowienia jego mieszkania pośród nich, co teraz jest dokonane, gdy Bóg mieszka ze swoim ludem, prawdziwą świątynią Boga. Ale werset 17. Werset 17, dlatego wyjdźcie z nich i oddzielcie się, mówi Pan.

Nie dotykaj niczego nieczystego, a ja cię przyjmę. Wróćmy do rozdziału Izajasza, to jest cytat z części, to jest cytat z rozdziału Izajasza 52 i wersetu 11. A w rozdziale Izajasza 52 i werset 11 czytamy to.

Odejdź, odejdź, wyjdź stamtąd, nie dotykaj niczego nieczystego. Wyjdź z niego i bądź czysty. Ty, który nosisz naczynia domu Pańskiego, ale nie wyjdiesz w pośpiechu ani nie pójdziesz.

To jest werset 12. Chcę, abyście zwrócili uwagę na ten cytat z Izajasza 52:11 w 2 Koryntian 6 autorstwa Pawła, który jest w kontekście nowego, nowego Exodusu. Zwróćcie uwagę na następny werset: ale nie wyjdziecie w pośpiechu ani nie pójdziecie w ucieczce, tak jak Izraelici opuścili Egipt, gdyż Pan pójdzie przed wami.

Bóg Izraela będzie waszą tylną strażą, a będzie więcej języka Exodusu. Wróćcie do 52 w wersecie pierwszym: obudź się, obudź się, Syjonie, przyodziej się w siłę, przywdziej szaty chwały, Jerozolimo, miasto święte, nieobrzezani i skalani nie wejdą do ciebie. Strząśnijcie swoje szaty, powstańcie i uwolnijcie się z łańcuchów na waszej szyi.

Córka Syjonu teraz w niewoli. Więc znowu, to jest w języku uwolnienia z niewoli na wygnanie, ale werset czwarty, bo to jest to, co mówi Suwerenny Pan. Na początku mój lud zstąpił do Egiptu, aby tam mieszkać.

Ostatnio Asyria ich uciskała. Więc chciałbym, abyście zwrócili uwagę na język nowego Exodusu w rozdziale 52 Księgi Izajasza. Więc, więc raz jeszcze, Paweł, nie sądzę, żeby po prostu bezmyślnie chwycił fragmenty tekstów ze Starego Testamentu, ale prawdopodobnie cytat z Izajasza 52 teraz niesie ze sobą cały kontekst Boga ratującego swój lud z wygnania, sprowadzającego go z powrotem do Syjonu, sprowadzającego go z powrotem do ziemi, w której ma być jako lud.

I czyniąc to opuszczając Asyrię, opuszczając swoją ziemię wygnania, nie mają dotyczyć niczego nieczystego. I mają odejść i wyjść stamtąd i być znowu czystymi, odzwierciedlając język Exodusu. Tak więc rozdział 52 Księgi Izajasza wyraźnie znajduje się w kontekście.

To jeden z tych nowych tekstów Exodusu, o których mówiliśmy wcześniej. A teraz Paweł cytuje to w rozdziale szóstym 2 Koryntian 6, wraz z innymi tekstami Starego Testamentu, aby ponownie zademonstrować potrzebę czystości u jego ludu, potrzebę, aby byli czysti jako święty lud Boży, jest świątynią świętą jako częścią tego nowego Exodusu, którego doświadczyli. Podobnie mają być czysti i nieskalani jako święta świątynia Boża.

I znowu, celem Exodusu było przybytek Boga zamieszkujący ze swoim ludem. I tak Paweł cytuje w wersecie 16, tekst łączący Księgę Kapłańską 26, a także Ezechiela rozdział 37, oba te teksty również powiązane z motywami Exodusu. Innym, który jest przynajmniej domyślny, prawdopodobnie domyślnie przywołuje język Exodusu, byłby Efezjan rozdział 2 i wersety od 11 do 22, tekst ponownie, zajmowaliśmy się nimi kilka razy, więc nie będę go czytał ani żadnych jego fragmentów, ale widzieliśmy w Efezjan rozdział 2, wersety od 11 do 22 to tekst, w którym Żydzi i poganie formalnie oddzieleni od siebie formalnie wrogowie wobec siebie zostali teraz zjednoczeni, przez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa.

Bóg teraz ich zjednoczył, a Ty przywróciłeś ich do jednej nowej ludzkości, kościoła, który jest teraz świętą świątynią, w której Bóg mieszka pośród nich przez swojego ducha. Teraz, co jest intrygujące, jak już wspomnieliśmy w innych kontekstach, to to, że Paweł nawiązuje, raz po raz, do tekstów Izajasza w kontekście przywrócenia, o którym powiedzieliśmy, że szerszy kontekst koncepcji przywrócenia u Izajasza jest nowym Wyjściem, od 40 do 55, w rzeczywistości od 40 do 66. Nowy Wyjście jest jednym z dominujących sposobów, w jaki Izajasz przedstawia przywrócenie ludu Bożego.

Teraz Paweł odwołuje się do tych tekstów, aby ustalić fakt, że Żydzi i poganie zostali przywróceniu w wypełnieniu obietnic Izajasza o przywróceniu, które są ostatecznie rozumiane w kontekście nowego Wyjścia, co może sugerować, że w Efezjan 2:11 do 22 powinniśmy rozumieć, że w rozumieniu Pawła przywrócenie Żydów i pogan do jednej nowej ludzkości jest ostatecznie wypełnieniem zapowiedzi Izajasza o przywróceniu. Teraz, ciekawe jest, że w sekcji, która pojawia się tuż przed nią w rozdziale drugim, od pierwszego do 10, która jest sekcją, na której zwykle skupiamy się w Efezjan, znajdujemy Pawła zwracającego się do swoich czytelników jako do tych, którzy zostali zbawieni lub uratowani spod panowania Szatana. Więc nawet temat ratowania jest tam.

Widzieliśmy już temat odkupienia wcześniej w Liście do Efezjan, rozdziale pierwszym, wersecie siódmym i wersecie 14. Ale teraz widzimy, że lud Boży został wyzwolony i uratowany od szatana i mocy grzechu, wersecie rozdziału drugiego, wersecie pierwszy, kiedy byliście martwi w swoich występkach i grzechach. A kiedyś żyliście, my wszyscy żyliśmy, wy, podążaliście drogami świata, władcy królestwa powietrza, ducha.

Teraz, w pracy, byliście martwi w swoich tendencjach, wykroczeniach, wykroczeniach i grzechu. Ale teraz Bóg i jego wielka miłość i miłosierdzie ożywiły was razem z Chrystusem. I zbawił was, aby okazać niezrównane bogactwo swojej łaski.

Więc nawet tutaj znajdujemy odkupienie i wyzwolenie, ale teraz przywraca nas to do nowej ludzkości. Interesujące jest również podążanie za motywem Exodusu; kulminuje on odniesieniem do świątyni w rozdziale drugim, że teraz jesteśmy samym celem Exodusu. Teraz staliśmy się Świątynią mieszkaniem, w którym mieszka Bóg, sanktuarium, świątynią, w której Bóg mieszka przez swojego ducha.

Więc jest możliwe, że powinniśmy czytać Efezjan 2, szczególnie z jego aluzjami do Wyjścia, jako ostatecznie w kontekście nowego Wyjścia. Więc podsumowując literaturę Pawła, a są inne teksty, które prawdopodobnie moglibyśmy przywołać i do których moglibyśmy się odnieść, ale podsumowując literaturę Pawła, ponieważ kościół jest prawdziwym ludem Boga, ponieważ kościół jest ludem nowej ery, nowego przymierza, przeszli teraz nowy Wyjście. Przeszli teraz nowy Wyjście, nowy Wyjście obiecany przez proroków Starego Testamentu.

I tak myślę, że Paweł, zgodnie z tym, co znajdujemy w Ewangeliach, przedstawia Jezusa jako wypełniającego nowy Exodus, nowy Exodus, który przynosi ostateczny cel pierwszego Exodusu, ale przynosi wypełnienie i dopełnienie nowego Exodusu przewidzianego przez tekst prorocki. Tak więc, według Pawła, nasze zbawienie należy rozumieć w ramach nowego Exodusu, który Jezus przynosi i wypełnia, dopełniając nowy Exodus, zbawienie Exodusu przewidziane w Starym Testamencie. Teraz jest wiele innych tekstów prorockich, na które moglibyśmy wskazać w całym Starym Testamencie lub w całym Nowym Testamencie.

Chcę po prostu poruszyć kilka z nich, a to tylko po to, aby krótko skomentować kilka tekstów hebrajskich, zanim przejdziemy do Księgi Objawienia, ale prawdopodobnie rozdziały trzeci i czwarty Listu do Hebrajczyków. Przyjrzyliśmy się już rozdziałom trzecim i czwartym Listu do Hebrajczyków w kontekście ziemi i w kontekście przymierza, prawdopodobnie w rozdziale trzecim i czwartym Listu do Hebrajczyków autor, autor postrzega zbawienie swojego, Jezusa, lud nowego przymierza postrzega je w kategoriach osiągnięcia odpoczynku, który Izrael miał mieć w ziemi obiecanej. Ale List do Hebrajczyków trzy i cztery wydają się zakładać, a nawet szersza Księga Hebrajczyków wydaje się zakładać, szerszą relację z Wyjścia o wyzwoleniu przez Boga swojego ludu z Egiptu, ich wędrówce przez pustynię aż do ziemi obiecanej, w tym nadaniu prawa na Synaju, oddawaniu czci w przybytku, któremu dano polecenie

zbudowania przybytku dane Mojżeszowi i ludowi prowadzącemu do ziemi obiecanej, do której w rzeczywistości nie udało im się wejść.

A teraz jest tak, jakby autor wykorzystał to, aby ostrzec swoich czytelników, aby nie powtarzali tego samego błędu, co ich przodkowie. Tak więc nawet w Hebrajczykach 3 i 4 porównanie odpoczynku, w który teraz wchodzimy, do odpoczynku i do którego wejdziemy w przyszłości, którą teraz mamy w Jezusie Chrystusie, widzianego w porównaniu lub spełnieniu do odpoczynku, który został obiecany, wydaje się również przywoływać motyw Wyjścia, tak aby nasz odpoczynek, odpoczynek, odpoczynek zbawienia, którego teraz doświadczamy i w który wchodzimy, który Jezus Chrystus jest teraz oferowany i zapewniany, mógł ostatecznie zostać dostrzeżony w świetle nowego Wyjścia. W rzeczywistości, znowu, nawet szerzej niż to, nie wyłącznie, ale głównie motyw Wyjścia wydaje się leżeć za dużą częścią Księgi Hebrajczyków.

Pojęcie Jezusa wypełniającego przybytek świątyni Bożej, Jezusa zastępującego starotestamentowy system ofiarniczy, Jezusa jako zapewniającego większe zbawienie niż Jozue dla swojego ludu, Jezusa jako kogoś większego niż Mojżesz i zapewniającego odpoczynek dla swojego ludu. Ponownie, wszystko to wydaje się być przynajmniej częściowo w kontekście Wyjścia. Tak więc raz jeszcze, zbawienie, którego lud Boży teraz doświadcza i cieszy się dzięki zaopatrzeniu Chrystusa i Jezusa, ponownie, jego ofiarnej śmierci na krzyżu jako wypełnieniu starotestamentowych ofiar, wszystko to przynajmniej przyczynia się do motywu naszego zbawienia jako nowego Wyjścia.

Tak więc nawet większość hebrajskiego można zrozumieć w ramach nowego Exodusu. Prawdopodobnie istnieją, znowu, inne fragmenty w Nowym Testamencie poza literaturą Pawła, na które moglibyśmy wskazać, ale chcę zakończyć naszą dyskusję, przechodząc do ostatniej księgi Nowego Testamentu. A jest nią Księga Objawienia, gdzie motyw Exodusu jest w rzeczywistości wyraźnym motywem rozwijanym w całej księdze, w odniesieniu do naszego zbawienia.

Inną rzeczą, którą należy powiedzieć zanim przyjrzymy się Objawieniu, jest Exodus, zarówno pierwotny, intencja pierwotnego Exodusu, jak i proroczy nowy, nowy Exodus, znajdujący spełnienie w Nowym Testamencie, ale szczególnie w Objawieniu, raz jeszcze, zgodnie z już, ale jeszcze nie zainaugurowanym schematem eschatologii. Tak wiele tekstów, które już omówiliśmy, w ewangeliach i literaturze Pawła, a do pewnego stopnia w Liście do Hebrajczyków, wydaje się skupiać na aspekcie, że Jezus już zakończył wygnanie. Przyniósł nowe zbawienie Exodus, a my mamy je w ewangelii, ewangeliach i dziełach oraz literaturze listów Pawła. Zbawienie, w którym teraz uczestniczymy w Jezusie Chrystusie, należy opisać jako nowy Exodus.

Zobaczymy, że nawet w Apokalipsie wciąż istnieją pewne wymiary nowego zbawienia Exodusu, ale przede wszystkim Jan, autor Apokalipsy, przewiduje nie-jeszcze-lub-przyszłe-kulminację motywu Exodusu. Zobaczymy również, że autor Apokalipsy

czerpie, czerpie paralele, zarówno do pierwotnego Exodusu z Egiptu, czerpiąc z pozornych aluzji do Exodusu, pierwotnej relacji Exodusu, jak i innej, powiedziałbym, innej literatury żydowskiej, która to opowiada. Ale Jan również, moim zdaniem, wydaje się czerpać z nowego języka Exodusu, z Księgi Izajasza.

I spróbuję, spróbujemy pokazać kilka miejsc, w których to się dzieje. Tak więc punktem wyjścia byłby Objawienie, rozdział pierwszy i wersety pięć i sześć, Objawienie jeden, pięć i sześć, a często, często sam początek tekstów, sam początek ksiąg Nowego Testamentu, może być ważny, ponieważ często przygotowują cię do tego, jak reszta księgi ma być czytana. Często, nie zawsze i nie wyczerpująco, czasami wprowadzają motywy później, ale często wprowadzają kluczowe motywy na początku księgi, dla tego, jak autorzy chcą, abyś zrozumiał przyszłe wydarzenia w księdze.

Więc rozdział pierwszy, wersety pięć i sześć w tym, co jest częścią powitania typowego listu z pierwszego wieku, zacznę od wersetu czwartego, Jan do siedmiu kościołów w prowincji Azji, łaska i pokój wam od tego, który jest, i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu duchów przed jego tronem, i od Jezusa Chrystusa, który jest wiernym świadkiem, pierworodnym umarłych i władcą królów ziemi, temu, który nas miłuje i uwolnił nas od naszych grzechów przez swoją krew i uczynił nas, abyśmy służyli królestwu kapłanów, abyśmy byli królestwem kapłanów i abyśmy służyli, jego Bogu i Ojcu, niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen. Chcę, abyście zauważyli dwie rzeczy tutaj.

Przede wszystkim, jest wyraźne odniesienie do uwolnienia lub odkupienia naszych grzechów przez Jego krew, co uważam za wyraźną iluzję Exodusu. Ponownie, uwolnienie lub wolność od niewoli, tym razem zgodne z Nowym Testamentem, wolność i wyzwolenie niekoniecznie jest od obcego władcy lub ciemiężcy, ale jest wolnością od niewoli grzechu. Więc zostaliśmy uwolnieni lub wyzwoleni od grzechów przez Jego krew.

Ponownie, być może nazywając, przypominając motyw baranka paschalnego, ale myślę, że to umacnia werset szósty i uczynił nas królestwem i kapłanem, co widzieliśmy jako iluzję do Wyjścia 19, szóstego. Tak więc, po Wyjściu, Bóg wyzwala swój lud i ratuje go, uwalniając go w celu w Wyjścia 19, aby jego lud mógł być jego ludem, a oni będą jego królestwem kapłanów. Więc myślę, że rozdziały pierwszy, piąty i szósty tutaj już nawiązują do motywu Wyjścia, tak jak Izrael został wyzwolony z Egiptu i uratowany, uwolniony i odkupiony z Egiptu, aby mogli być królestwem kapłanów.

Teraz, w Nowym Testamencie znajdujemy, że lud Boży został również uwolniony i wyzwolony z grzechu przez Jego krew, aby mógł funkcjonować jako królestwo kapłanów. Tak więc, wydaje się, że jest to już odniesienie do tego, co Chrystus już uczynił dla swojego ludu, doprowadzając do wyjścia, nowego zbawienia Exodusu.

Ponownie, autor nie wydaje się nawiązywać do nowego motywu Exodus z Izajasza, ale wyraźnie pojmuje nasze zbawienie w kategoriach nowego Exodusu.

To znaczy, zostaliśmy wyzwoleni i uwolnieni przez jego krew i w celu bycia królestwem kapłanów. Motyw Exodusu zostaje podjęty jeszcze wyraźniej, gdy autor wydaje się przypominać pierwotny Exodus w formie sądów trąb i byków w Objawieniu ósmym i dziewiątym w Objawieniu 16. Być może pamiętasz jeden z nich, w centrum Księgi Objawienia, jednej z dominujących cech literacko, ale także teologicznie, jest ten potrójny cykl siedmiu plag.

zaczyna się od siedmiu pieczęci, które następnie w rozdziale szóstym ustępują miejsca siedmiu trąbom, a w rozdziałach ósmym, dziewiątym i wreszcie w rozdziale szesnastym siedmiu bykom, tak że ten potrójny cykl siódemek, siedmiu plag. Co jest intrygujące, gdy uważnie czytasz sekwencje trąb i byków, bardzo, bardzo trudno nie myśleć, zwłaszcza gdy czytasz to w świetle szerszego kontekstu rozwoju motywu Wyjścia w Apokalipsie, ale bardzo trudno jest tego nie przeczytać. I myślę, że nie da się tego nie przeczytać w kontekście plag Wyjścia.

Pozwólcie mi przeczytać kilka lub może streścić kilka z nich. Nie chcę czytać tych sekcji lub rozdziałów w całości, ale pozwólcie mi przeczytać kilka sekcji lub streścić wystarczająco, abyście zobaczyli związek. Oto więc siedem trąb.

Pierwszy anioł zatrąbił i spadł grad i ogień zmieszane z krwią. I spadło to na ziemię. Ponownie, po prostu szybko się poruszę.

Nie przeczytam całości. Drugi anioł zatrąbił. Coś w rodzaju ogromnej góry stanęło w płomieniach.

Trzecia część morza zamieniła się w krew, a trzecia część żywych istot umarła. Zobaczmy werset 10. Trzeci anioł zatrąbił.

Wielka gwiazda płonąca jak pochodnia spadła z nieba na trzecią część rzek i źródeł wody. I wtedy stały się tak gorzkie, że ludzie, którzy je pili, umierali. Czwarty anioł zatrąbił.

Uderzono w trzecią część słońca, trzecią część księżyca i trzecią część gwiazd. Tak więc trzecia z nich stała się ciemna. Trzecia część dnia była bez światła.

Następna, co ciekawe, to plaga, w której piąty anioł przychodzi i trąbi. Widziałem gwiazdę spadającą z nieba, spadającą z nieba na ziemię. Gwiazda otrzymała klucz do szybu otchłani.

Gdy otworzył otchłań, dym uniósł się jak dym z olbrzymiego, olbrzymiego pieca. Słońce i niebo zostały zaciemnione przez dym, a z dymu, werset trzeci, wyszły szarańcze. A autor opisuje pojawienie się tych szarańczy.

Więc, czy widzisz związek z plagami? Większość z nich ma związek z plagami. Woda zamieniająca się w krew, szarańcza, woda niezdatna do picia z powodu krwi, co najmniej część dnia pociemniała z powodu plagi, którą teraz Bóg wylewa siano, odniesienie do gradu, z powrotem w pierwszej trąbie, wszystkie te rzeczy mają wyraźny związek z plagami Exodusu. To samo dotyczy rozdziału 16 i wylania czasz gniewu Bożego.

Więc pierwszy anioł poszedł; to jest rozdział 16, werset drugi wylewa swoją misę, i brzydkie wrzody wybuchają i wszyscy ludzie, którzy nie mieli znamienia bestii. Drugi anioł wylał swoją misę i postawił ją na morzu, i zamieniło ją w krew, lub zamieniło ją w krew, jak krew umarłego. I każda żywa istota umarła.

Trzeci anioł wylał swoją czaszę do rzeki i źródeł wody, i stały się one krwią. Czwarty anioł wylał swoją czaszę na słońce, a słońcu pozwolono przypalić ludzi ogniem. Zostali oni przypaleni intensywnym gorącem.

Piąty anioł wylał swoją czaszę na tron bestii i królestwo pogrzyżyło się w ciemnościach, tak jak królestwo faraona. Ludzie gryźli języki w agonii i przeklinali Boga. Szósty anioł wylał swoją czaszę do wielkiej rzeki Eufrat.

Jego woda wyschła, aby przygotować drogę Królom ziemi. Potem zobaczyłem trzy nieczyste duchy, które wyglądały jak żaby. Więc jasne, że na tym poprzestanę.

Oczywiste jest, że autor w tych ostatnich dwóch cyklach plag w rozdziałach ósmym i dziewiątym z trąbami, a teraz w rozdziale 16 z bykami, chce przedstawić te sądy nad ludzkością na wzór plag Exodusu, które były sądem nad Egiptem. Teraz, moim celem nie jest dokładne opisanie, czym one są, jak wyglądają i jak się wypełnią. Jest wiele debat na ten temat i nie jest to moim celem.

Moim zamiarem jest po prostu pokazanie, jak przyczyniają się one do motywu Exodusu w Objawieniu. I myślę, że związek jest dość jasny w taki sam sposób, w jaki Bóg wylał swój sąd na uciskający niegodziwy lud, uciskającego niegodziwego władcę narodu, jakim jest Egipt, zanim uratował i wyzwolił swój lud i doprowadził go do zbawienia i dziedzictwa. W ten sam sposób Bóg raz jeszcze wyleje swoje sądy, swój sąd podobny do Exodusu i plagi na niegodziwego uciskającego władcę narodu, tym razem Imperium Rzymskie i cesarza, w przygotowaniu i jako preludium do swojego Exodusu wyzwolenia swojego ludu i doprowadzenia go do dziedzictwa, co kończy się, myślę, nowym stworzeniem Objawienia 21 i 22.

Tak więc historia Exodusu leży u podstaw koncepcji Apokalipsy i rozumienia zbawienia. Częściowo autor używa motywu Exodusu, ponieważ chce, aby jego czytelnicy zobaczyli swoją sytuację w nowym świetle. Ich sytuacja w Rzymie ma być rozumiana tak samo jak w Egipcie, w którym są w niewoli faktu, że są uciskani przez Imperium Rzymskie.

I wymaga to wyzwolenia w rodzaju Exodusu, które sam Bóg zamierza dokonać. Ale to jest pokazane przez towarzyszące sądy, że przyniesiemy plagę Exodus, sądy podobne do plagi, które On wyleje na inny niegodziwy naród, Imperium Rzymskie. I powiedziałbym, że każdy, każdy niegodziwy, uciskający naród, który krzywdzi i uciska lud Boży i który próbuje udaremnić Boże zamierzenia.

Oni również będą przedmiotem plag typu Exodus, które są preludium do wybawienia i ratunku przez Boga, odkupienia jego ludu, aby stał się królestwem kapłanów i ostatecznie odziedziczył, odziedziczył ziemię, nowe stworzenie z Objawienia 21 i 22. Co ciekawe, tuż przed śmiałymi osądami w rozdziale 16, które właśnie widzieliśmy, są starannie wzorowane na plagach Exodusu. Tuż przed tym znajdujemy w rozdziale 15, myślę, wyraźne odniesienie do Exodusu.

Więc, jeszcze raz, podsumowując, osiem, dziewięć i 16 to, zauważ wszystkie paralele plag, ciemność, grad, woda zamieniona w krew, dzień lub królestwo będące w ciemności, szarańcza, żaby, rany, są wszelkiego rodzaju paralele do Exodusu. Ale przed rozdziałem 16 i czasami gniewu Bożego, które będą modelować bieg Exodusu, zauważ, co znajdujemy zaczynając od rozdziału 15, jakby w przygotowaniu do tego 15, widziałem w niebie, inny wielki i cudowny znak, siedmiu aniołów z siedmioma ostatnimi plagami, ponieważ są ostatnie, ponieważ wraz z nimi gniew Boży jest zakończony. Teraz, jeszcze raz, zanim wyciągnie i wyleje plagi, przedstawia ci inną interesującą scenę.

I widziałem coś, co wyglądało jak morze szklane, płonące ogniem i stojące obok morza. Ci, którzy odnieśli zwycięstwo nad bestią w jej obrazie i nad liczbą jej imienia, trzymali harfy, które im dali, i śpiewali pieśń sługi Bożego, Mojżesza, i baranka. A potem to trwa.

Wielkie i cudowne są Twoje dzieła, Panie Boże, wszechmogący, sprawiedliwe i prawdziwe są Twoje drogi. Królu narodów, którzy nie będą, którzy nie będą się Ciebie bać, Panie, i przyniosą chwałę Twojemu imieniu, bo Ty sam jeden jesteś święty. Wszystkie narody przyjdą i pokłonią się przed Tobą, dla Ciebie.

Twoje sprawiedliwe czyny zostały objawione. Teraz, jeśli wrócisz i przeczytasz Księgę Wyjścia 15, pieśń Mojżesza, to nie przypomina jej w sposób zbyt bliski. Jan w rzeczywistości wprowadził inne teksty, aby zbudować to, co nazywa nie tylko pieśnią Mojżesza, ale także pieśnią Baranka.

Ale chcę, abyście mieli jasny, oczywisty obraz. Mamy lud Boży stojący nad morzem, które opisuje jako morze ze szkła — teraz śpiewający pieśń Mojżesza, powtarzający dokładnie to, co wydarzyło się w Księdze Wyjścia.

Ludzie przepływają się przez morze i teraz stoją nad morzem. A w rozdziale 15 Księgi Wyjścia znajdujemy śpiewaną pieśń Mojżesza. Teraz znajdujemy dokładnie to samo, co dzieje się w rozdziale 15 Objawienia; tuż przed tym mamy wylanie plagi.

Więc jeszcze raz, składając to wszystko razem, w przygotowaniu na Boga, odkupienie jego ludu tam, gdzie oni, gdzie oni wyjdą z morza i zaśpiewają pieśń Mojżesza. Znajdujemy również Boga wylewającego swój sąd na uciskające imperium zła, w przygotowaniu na to, by Bóg wyzwolił jego lud, uratował go i odkupił, aby mógł odziedziczyć obietnice Boga dla niego. W rozdziale 21, myślę, że znajdujemy punkt kulminacyjny motywu Exodusu dla nowego motywu Exodusu, rozdział 21 i werset trzeci.

Już to rozpatrywaliśmy jako oszustwo w kontekście nowego stworzenia, ale myślę, że to jest to. To jest, to jest dziedzictwo Izraela i pogan. To jest dziedzictwo ludu Bożego, które mieli odziedziczyć w pierwszym Teksasie, gdy Bóg wyprowadził ich z pierwszego Exodusu, aby odziedziczyli ziemię, osiedlili ich w ziemi i zamieszkali pośród nich.

Tutaj znajdujemy to samo. Bóg wyzwala i ratuje swój lud w nowym Exodusie w kontekście osądzania przez plagi, uciskających ludzi, którzy im szkodzą. Teraz Bóg wyzwala ich w nowym Exodusie i prowadzi ich do ich dziedzictwa, do ich ziemi, która jest nowym stworzeniem.

Tak więc na przykład w 21, 21 i 3, oto cel Exodusu. Miejsce zamieszkania Boga jest teraz wśród ludzi. Będzie mieszkał z nimi.

Będą ludźmi, a sam Bóg będzie z nimi. Są Bogiem, co, jak powiedzieliśmy, jest aluzją do Ezechiela, rozdział 37, Księga Kapłańska 26. Celem Księgi Wyjścia 15:17 jest to, aby Bóg ustanowił ich sanktuarium pośród nich.

Teraz, to właśnie dzieje się w rozdziale trzecim Objawienia 21. Ale jeśli mogę się trochę cofnąć, pod koniec wersetu pierwszego, Jan mówi w wersecie pierwszym: Widziałem nowe niebo, nową ziemię, pierwsze niebo, a pierwsza ziemia przeminęła. I nie było już żadnego morza.

Moim zdaniem jest to część nowego motywu Exodusu. Pamiętajcie, jak w Izajasza rozdział 51, 9 i 10 oraz w kilku innych tekstach widzieliśmy, że Bóg raz jeszcze osuszy morze. Morze było symbolem zła i chaosu oraz tego, co szkodziło ludowi Bożemu, co było barierą dla ludu Bożego, jak w pierwszym Exodusie, barierą dla ludu Bożego, który nie mógł przejść i ostatecznie dotrzeć do lądu w ten sam sposób.

Morze tutaj jest symbolem lub metaforą zła i chaosu. Wcześniej, to bestia wychodzi z morza. rozdział 13, morze jest domem bestii.

Oznacza to, co jest złe i szkodliwe, co jest wrogiem ludowi Bożemu. Teraz w nowym Exodusie Bóg nie tylko je rozdziela, ale je unicestwia. Znika.

Więc myślę, że to zniknięcie morza w rozdziale pierwszym, wersecie pierwszym, jest częścią Morza Exodusu. To jest motyw Exodusu. To zniknięcie, ostateczne zniknięcie Morza Czerwonego, które miałyby być wrogiem i krzywdzące dla ludu Bożego, symbol zła, domu bestii i bariery uniemożliwiającej przejście przez ich ziemię.

Teraz, gdy zostało usunięte, mogą przejść na swoją ziemię i ją odziedziczyć, co jest nowym stworzeniem. Jeszcze jedna jasna rzecz: myślę, że tekst Exodusu i nowy tekst Exodusu znajdują się w wersecie piątym. Ten, który siedział na nim, powiedział: Oto czynię wszystko nowe.

Jest to bezpośrednio nawiązanie do Księgi Izajasza, szczególnie rozdziału 42, rozdziału 42 Księgi Izajasza, gdzie autor mówi, że Bóg jest przedstawiony jako mówiący: Czynię wszystko nowe, lub Czynię rzeczy nowe, co ciekawe w rozdziale 42 Księgi Izajasza jest w kontekście nowego stworzenia, a w rozdziale 43 Księgi Izajasza jest w kontekście nowego Wyjścia. I co ciekawe, jeśli rozumiemy, że autor używa tekstu Starego Testamentu, aby nieść ze sobą, ich kontekst, ten cytat, tę iluzję, lub ten cytat z rozdziału 43 Księgi Izajasza, to niesie ze sobą nowe konotacje Wyjścia. Tak więc Jan zacytował nowy tekst Starego Testamentu w kontekście nowego obrazu Wyjścia Izajasza.

Więc ponownie, łącząc to wszystko, Księga Objawienia widzi nasze przyszłe eschatologiczne zbawienie jako ostateczne wypełnienie Exodusu, gdzie Bóg odkupi i uratuje swój lud. Jednocześnie wyleje swój sąd, swój sąd plagi Exodusu na niegodziwy, uciskający naród. Wyzwoli i uratuje swój lud.

Staną nad morzem i zaśpiewają pieśń Mojżesza i baranka, a następnie wejdą do swojego dziedzictwa, gdzie nie będzie już Morza Czerwonego; w ten sam sposób Bóg wysuszył Morze Czerwone, aby Izrael mógł przejść do swojej ziemi. W tym samym czasie lud Boży pewnego dnia odkryje, że Morze Czerwone kłopotów zniknęło, aby mogli przejść do swojej ziemi, swojego dziedzictwa, nowego stworzenia, gdzie w wypełnieniu Exodusu Bóg zamieszka pośród nich, a oni będą jego ludem, a on będzie jego Bogiem. Tak więc samo Objawienie rezonuje ze wszystkimi rodzajami języka Exodusu, więc jednym z najważniejszych sposobów, w jaki Księga Objawienia pojmuje nasze zbawienie, jest Exodus lub nowy Exodus.

Obaj wiedzą, co Bóg uczynił ze swoim ludem, ale aby przedstawić to, co jeszcze nie nastąpiło, nowy Exodus, który Bóg zamierza osiągnąć w nowym stworzeniu w

przyszłości.

To dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 19, Nowy Exodus, część 2.